

Jedno léto. Tři kamarádky. A pan Darcy.

MIA MARCHOVÁ

Hledám
Colina Firtha

Hledám Colina Firtha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Mia Marchová

Hledám Colina Firtha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MIA MARCHOVÁ

Hledám
Colina Firtha

FINDING COLIN FIRTH © 2013 by Mia March
Translation © Helena Šváchová, 2019
Cover image © Sea Wave, Cattallina, HuHu/Shutterstock
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-353-5
ISBN e-knihy 978-80-7597-401-3 (1. zveřejnění, 2019)

*Pro mého milovaného Maxe,
který ze mě udělal matku...*

„Nemohu určit hodinu ani místo, ani pohled, ani slůvko, které to způsobily. Je to už příliš dávno. Byl jsem v tom až po uši, než jsem si vůbec uvědomil, co se stalo.“

(FITZWILLIAM DARCY, „Pýcha a předsudek“)

„Vím, že když jsem tě tenkrát potkal u vašich, tak jsem byl neodpustitelně hrubý a měl jsem ten svetr se sobem, který mi předtím dala moje matka. Ale jde o to... snažím se ti tady poněkud negramotně sdělit, že i když se to asi nezdá, tak tě mám moc rád.“

(MARK DARCY, „Deník Bridget Jonesové“)

„Je mi naprosto jasné, že kdybych zítra změnil profesi, stal se astronautem a jako první člověk přistál na Marsu, novinové titulky by hlásaly: ‚Na Marsu přistál pan Darcy.‘“

(COLIN FIRTH)

Kapitola 1

Bea Craneová

Dopis, který Bee změnil život, dorazil, když byla v kuchyni v bostonském Bláznivém burgeru a dělala na čtyřech objednávkách speciálů Vesuv. Jednalo se o čtyři karbanátky naskládané na sebe, takže měřily celou stopu, a proložené karamelizovanou cibulkou, slaninou, švýcarským sýrem, hlávkovým salátem, rajčaty, kyselými okurkami a pálivou omáčkou. Vtom do dveří strčila hlavu Nina, jedna z jejích nových spolubydlících. Bea ji na léto ubytovala u sebe v podnájmu v omšelém třípokojovém bytě, který teď sdílela se dvěma cizími lidmi. Nina oznámila, že za Beu podepsala doporučený dopis, a protože šla do Bláznivého burgeru na oběd, rovnou jí ho přinesla.

„Doporučený dopis? A od koho?“ zeptala se Bea, spěšně pohlédla na dopis a přitom z pánve shrábla karamelizovanou cibulku. Už smažila cibuli tři hodiny, ale stejně se její vůně nemohla nabažit.

Nina mrkla na levý horní roh obálky: „Zpáteční adresa je Baker Klein, Twelve State Street, Boston.“

Bea pokrčila rameny. „Otevřeš ji prosím a přečteš mi prvních pár řádek? Potřebuju na ten burger obě ruce.“ Vedoucí Barbara by se pomátla, kdyby v kuchyni chytila někoho kromě zaměstnanců, ale Bea byla zvědavá a chtěla vědět, co je to za dopis. Bláznivá Barbara, jak jí personál říkal za zády, byla naštěstí v kanceláři a kontrolovala stav zásob.

„Jasně,“ přikývla Nina a rozřízla obálku. Pak vytáhla dopis a četla: „Beo, můj drahoušku...“

Bea ztuhla s listem salátu v ruce. „Cože?“ Takhle ji vždycky oslovovala matka v dopisech, které jí psala na vysokou. „Obrat ho, od koho je?“

„Prý od maminky.“

Bea zvedla jedno obočí. „No, vzhledem k tomu, že moje máma před rokem umřela, tak to od ní rozhodně není.“

„Je to psané rukou,“ hlásila Nina, „ale rozhodně se tu píše ‚maminka‘.“

To vůbec nedávalo smysl. Ale Beina máma se na dopisy vždycky podepisovala jako maminka. „Polož ho prosím támhle na židli, Nino. Dodělám tenhle burger a o přestávce si ho přečtu. Díky, že jsi mi ho přinesla.“

Bea už tu patnáctiminutovou pauzu potřebovala jako sůl – směna v Bláznivém burgeru začala v jedenáct a teď už byly skoro dvě. Pracovala v oblíbené ‚burgrárně‘ v bostonské čtvrti Back Bay moc ráda, i když to mělo být přechodné – před rokem totiž dodělala vysokou a pořád si nenašla práci jako učitelka –, ale šéfka ji doháněla k šílenství. Když se Bea na pauze zdržela šestnáct minut, Barbara jí to strhla z platu. Srážet z platu bylo jejím smyslem života. Minulý týden si namátkou přeměřila jeden z Beiných burgerů Vesuv a zjistila, že měří jenom dvacet osm centimetrů – strhla jí z platu pět dolarů.

Na každý ze tří karbanátků Bea navršila posypku a přidala extra porci pálivé omáčky, připlácla je houskou a potom burger změřila.

Jenom o chlup méně než třicet centimetrů, takže ještě musí přidat salát. Konečně burger položila na táč vedle dalších tří vesuvů, přihodila košík cibulových kroužků a sýrových hranolků a zazvonila na servírku, že si je má vyzvednout. Houkla na Mannyho, druhého kuchaře, že mu končí pauza, a vzala si žlutou obálku ven do zadní uličky. Nastavila obličej červnovému slunci. Krásně hřálo a svěží větrík jí příjemně čechral vlasy, což potom, co byla celé odpoledne zavřená ve stísněné kuchyňce, zvlášť osvěžovalo.

Vytáhla dopis z obálky a celá strnula. Byl od její matky – jasně rozpoznávala písmo Cory Craneové. Podle data to bylo něco málo přes rok, kdy ho napsala, a byly k němu připnuté nějaké formuláře.

„Beo, můj drahoušku,

pokud čteš tenhle dopis, tak už nejsem mezi živými. Před rokem jsem zemřela. Něco jsem před tebou celý život tajila, něco, co jsem ti měla říct, hned jak mi tě dali do náruče, když ti byl pouhý jeden den. Neprodila jsem tě, Beo. S tatínkem jsme tě adoptovali.

Nevím přesně proč, ale styděla jsem se, že nemůžu mít děti, přestože jsem po tom tak zoufale toužila a tvůj tatínek taky. Jakmile mi tě ta paní z adopční agentury dala do náruče, byla jsi moje. Připadalo mi, jako bych tě sama porodila, a asi jsem tomu chtěla věřit. Takže jsme se tak s tatínkem – budiž mu země lehká – chovali. Nikdy jsme se ti o tom ani slůvkem nezmínili, nikdy jsme ti to neřekli. A ty jsi celý život věřila, že ses nám narodila.

Teď ale cítím, že se blíží můj konec, a nesnesu pomyslení, že bych si to vzala do hrobu. Ale nesnesu ani pomyslení, že bych ti to prozradila na smrtelné posteli, to ti nemůžu udělat. Takže počkám kvůli nám oběma. Ale pravdu by ses dozvědět měla, protože to pravda je.

Kéž bych jenom bývala měla dost odvahy, abych k tobě byla upřímná už od začátku. Kéž bych ti byla pověděla, jak jsem za tebe byla vděčná, jak jsi byla moje už před naším seznámením, už od chvíle, kdy mi zavolala ta paní z adopční agentury a řekla mi o tobě.

Doufám, že mi odpustíš, můj drahoušku. Jsi moje dcera a já tě z celého srdce miluju.

Maminka“

Bea z dopisu sundala těžkou kancelářskou sponku a prohlédla si formuláře. Adopční listiny datované před dvaadvaceti lety z adopční agentury Pomocné ruce v Brunswicku v Maine.

Roztřeseně nacpala dopis i papíry zpátky do obálky, chvíli popocházela uličkou sem a tam, potom se zastavila, vytáhla dopis a znovu si ho přečetla. Slova napsaná černým inkoustem jí začala splývat. *Měla jsem ti to říct. Paní z adopční agentury. Promiň. Pravda je pravda.* Kdyby nebylo mámina písma a hezkého dopisního papíru, na který psala všchnu korespondenci, Bea by si snad myslela, že si z ní někdo dělá šprťouchlata.

Je adoptovaná? Cože?

Dopis i listiny poslala právnícká firma, o které Bea nikdy neslyšela. Cora Craneová byla už dávno vdovou a moc toho neměla, takže když minulý rok zemřela, zbyla po ní jenom skromně zařízená chatka daleko od pláže na mysu Cape Cod, kterou si celoročně pronajímala a kterou teď Bea musela vyklidit. Pátrala v zásuvkách a skříních po všech maličkostech, které by jí milovanou maminku mohly připomínat, a kdyby tenhle dopis v chatce byl, našla by ho. Matka zcela zjevně zařídila, aby se to Bea dozvěděla až dlouho po její smrti, až ji trochu přejde žal.

Pokoušela se představit svou mámu, nejmilejší ženu, kterou kdy poznala, jak píše tenhle dopis podepřená na posteli v hospici a nejspíš u toho hodně trpí. Soupeřila s tím ale jiná představa: jak matka

s otcem před dvaadvaceti lety poprvé vidí novorozenou, den starou Beu. „Tady máte svou dceru,“ musela jim říct paní z adopční agentury. Nebo něco takového.

Kdo, sakra, jsem? lámala si hlavu Bea. Vzpomněla si na zarámovanou fotografii na svém nočním stolku. Byla to její oblíbená rodinná fotka. Bee na ní byly čtyři roky a každý večer před usnutím a každé ráno po probuzení se na ni velmi ráda dívala. Seděla na ní tátovi na ramenou a máma stála hned vedle, dívala se nahoru na Beu a smála se. Za nimi se vypínal strom, který celý planul oranžovými a rudými listy. Bea měla batmanovský pláštík, který chtěla celé měsíce nosit dennodenně, a červenou čepičku, kterou jí upletla matka. Cora si tyhle Beiny staré oblíbence schovala a Bea je teď měla ve skříni v krabici s věcmi na památku. Na mysli jí vytanula další fotka, kterou měla v pokoji na psacím stole. Byla přes rok stará a byly na ní s matkou na Beině loňské květnové promoci – jenom pár týdnů předtím, než se matce udělalo hrozně zle a diagnostikovali jí rakovinu vaječníků, jako by se držela, než Beu uvidí odpromovat. Za dva měsíce matka zemřela.

Cora Craneová, učitelka klavíru se svatou trpělivostí, tmavými kudrnami, jasnýma modrýma očima a úsměvem pro každého, byla její matka. Keith Crane, hezký stavební dělník, který jí až do své smrti, když bylo Bee devět, před usnutím každíčký večer zazpíval nějakou irskou písničku, byl její otec. Craneovi byli úžasní láskyplní rodiče, díky nimž se Bea neustále cítila milovaná. Na tom by se nic nezměnilo, i kdyby jí dal život někdo jiný.

Jenže dal. Kdo?

Beu začal dutě tlačit hrudník.

„Beo!“ Její šéfka bláznivá Barbara rozrazila dveře, vyběhla ven a mračila se na ni. „Co to, sakra, děláš? Pořád je obědová špička! Manny říkal, že jsi šla ven nejmíň před dvaceti minutami.“

„Dozvěděla jsem se něco hodně zvláštního,“ dostala ze sebe Bea. Točila se jí hlava. „Musím to trošku rozdýchat.“

„Hele, jestli ti nikdo neumřel, tak šupej do práce – ihned.“ Barbara začala polohlasně mrmlat. „Je obědová špička a ona si prodlouží pauzu. Co si o sobě myslíš?“

„Popravdě...“, obtížně formulovala Bea, která nedokázala jasně uvažovat. O obědové špičce byl nadto blázinec a ona tolik objednávek rozhodně nemohla zpracovat. „Musím jít domů, Barbaro. Dozvěděla jsem se něco hrozně divného a...“

„Buď koukej mazat do práce, nebo máš padáka. Mám těch výmluv akorát po krk – jednoho bolí hlava, dalšímu onemocněla babička, pořád něco. Dělej svou práci, nebo seženu někoho, kdo si výplatu opravdu zaslouží.“

Bea pracovala v Bláznivém burgeru už tři roky, od loňského léta na plný úvazek, a byla nejlepší i nejrychlejší kuchařkou v kuchyni. Ale bláznivé Barbaře nikdy nic nebylo dost dobré. „Víte co? Dávám výpověď!“ Sundala si zástěru, podala ji Barbaře, která pro jednu ztratila řeč, a vrátila se dovnitř do skříňky pro tašku.

Vrazila do ní dopis a kilometr domů šla pěšky jako v mrákotách. Jen co vešla do dveří svého bytu ve čtyřpatrovém cihlovém domě, zakopla o něčí batoh. Bože, tak strašně ji štvalo bydlet tady přes léto s cizími lidmi. Zamířila do úzké chodbičky, šlápla na boxerky, odemkla si dveře a zamkla je za sebou. Upustila tašku na podlahu, posadila se na postel a pevně objala mámin starý polštář vyšíтый křížkovým stehem. Zůstala tak celé hodiny.

„Páni, Beo, ty jsi celej život žila ve lži.“

S trojúhelníčkem pizzy na cestě k puse Bea zírala na Tommyho Wonkowského, skvělého útočníka věhlasného fotbalového týmu Beardsleyské univerzity. Před půl hodinou ležela na posteli, civěla do stropu a zápolila se včerejší šokující zprávou, když vtom jí zazvonil telefon. Tommy jí volal z Poeovy pizzerie a ptal se, jestli si

nespletl čas jejich rande. Přinutila se vstát a dojít přes dva bloky do restaurace... Od chvíle, kdy dostala mámin dopis, nic nesnědla ani nevyšla z pokoje. Ale když teď seděla naproti Tommymu, přála si, aby to byla zrušila. Její vesmír se vychýlil ze své osy a ona potřebovala něco uklidňujícího a známého – Tommy Wonkowski byl ale pravý opak. Nebyla si ani jistá, proč souhlasila, že s ním někam půjde, ale sexy sportovci ji nezvali na rande každý den. Když se minulý týden seznámili v univerzitním centru pro psaní, kde Bea na částečný úvazek doučovala (pomáhala mu napsat závěrečnou esej na angličtinu pro prváky, na kterou se teď jako čtvrták uráčil chodit v rámci letní školy), okouzlo ji, jak je hezký, jak moc se od ní liší a jak ji převyšuje. Bea měřila sto sedmdesát osm centimetrů a vedle Tommyho si najednou připadala poněkud droboučká.

„To bych zase neřekla,“ odpověděla a přála si, aby mu o tom dopise nikdy nebyla povídala. Ale než jim servírka položila na stůl velikou pizzu, už jim došla témata k hovoru, a jak si tak Bea na kousek pizzy sypala parmezán, vylétlo jí z pusy, co jí teď stravuje každou myšlenku: „Hádej, co jsem včera zjistila? Prosím tě, já jsem adoptovaná!“

Ale ano, opravdu se jí tak trochu zdálo, jako by celý život žila ve lži. Přátelé, cizí lidé, dokonce i sama Bea celé roky nevycházeli z údivu nad tím, že vypadá úplně jinak než Cora i Keith Craneovi. Ti měli tmavé vlasy – Bea byla blondátá. Matka měla neuvěřitelně modré oči, otec zase oříškové, ale Bea hnědé jako naplavené dříví. Rodiče byli průměrně vysocí – ona byla hotová Amazonka. Nezdědila po mámě hudební nadání ani jí nešla matematika jako tátovi. Oba Craneovi byli tiší introverti, a Bee jela pusa ostošest. Vzpomínala si, že se nejednou stalo, že se při pohledu na ni cizí lidé i přátelé divili: „Po kom, proboha, jsi?“

Tehdy její otec odpovídal: „No, můj táta byl docela vysoký, měřil skoro metr devadesát,“ což dokazovaly fotky zesnulého dědečka, se kterým se nikdy nesetkala. Nebo matka nonšalantně prohodila:

„Moje máma – buď jí země lehká – měla Beiny hnědé oči, ale já mám modré po tátovi.“ A to byla taky pravda. Viděla fotky babičky z matčiny strany, která umřela, když byla Bea malinká. Měla hnědé oči zrovna jako Bea.

„Připadalo mi, jako bych tě sama porodila, a asi jsem tomu chtěla věřit. Takže jsme se tak s tatínkem chovali.“

„Ty vole, musíš teď mámu úplně nesnášet,“ zahuhlal Tommy s pusou plnou pizzy. „Vždyť ti přece celej život lhala o něčem tak... jak se tomu říká?“

„Zásadním,“ procedila Bea mezi zuby. Jak se opovažuješ tvrdit, že bych mohla nesnášet svou mámu, ty přerostlý tupče, chtěla vykřiknout. Ale všechno zase přebila vzpomínka na Coru Craneovou, jak umírá v posteli v hospici a z posledních sil drží Beu za ruku. Její milá maminka. „Tak to vůbec není. Nemohla bych ji nesnášet ani náhodou.“ Ale když si to Bea převalovala v hlavě, což během posledních čtyřadvaceti hodin jaksi musela, cítila zvláštní vztek. Začal se jí sbírat v hlavě, rozbušil jí srdce a vzápětí ustoupil zmatku, ze kterého se jí hlava zatočila a srdce prostě a jednoduše bolelo. Opravdu jí něco zásadního *zatajili*. Ale na matku se zlobit nemohla – to by nesnesla. Matka zemřela. „V tom dopise mi vysvětlila, co ji k tomu vedlo. A kdybys moji matku znal...“

„Adoptovanou matku.“

Probodla ho pohledem. „Říká se adoptivní. A ne, je to moje matka. Prostě moje matka. Že mě adoptovala, na tom nic nemění, Tommy.“

Vzal si druhý trojúhelníček a zakousl se do něj. Od pusy se mu natáhla rozteklá mozzarella. „To teda mění, Beo. Vždyť tě porodila úplně jiná ženská.“

Bea se poraženě opřela. Doopravdy ji *porodila* jiná žena. A ona do včerejška ani netušila, že existuje. Nedovedla si ji ani představit. Neměla žádnou tvář, žádnou barvu vlasů, žádné jméno. Když se Bee včera ve tři ráno konečně klížila víčka, představila si, že její biologická matka vypadá úplně jako ona, jenom... starší. Ale jak

stará? Byla náctiletá, když se Bea narodila? Byla to velmi chudá starší žena, která už nemohla uživit další hladový krk?

Dvanáctého října před dvaadvaceti lety Beu nějaká žena porodila a potom ji dala k adopci. Proč? Co by mohla vyprávět? Co byla zač?

„Ano, Tommy, porodila mě jiná žena,“ řekla a zase ji přešla chuť. „Ale to z ní dělá jenom moji biologickou matku.“

„Jenom? Vždyť je to pěkně důležitý.“ Uchechtl se, pustil se do třetího kousku pizzy a vyhlédl z okna na rušnou bostonskou ulici, jako by právě usoudil, že doučování tady potřebuje Bea. Zase se k ní obrátil. „Co když se třeba vdáš a budeš mít dítě, který bude umírat na nějakou strašlivou nemoc, a ty ani tvůj manžel mu nebudou moct dát krev. Tvoje biologická matka by mu mohla zachránit život. Ty bláho, to je hustý. Jenom si to představ.“

Ale Bea nechtěla. Jejími rodiči byli Cora a Keith Craneovi... Zapala si uši. Ale stejně, čím déle tady seděla a poslouchala, jak jí Tommy Wonkowski vykládá, co by si o tom všem měla myslet, tím víc jí docházelo, že má v mnohém pravdu.

Týden se Bea procházela po Bostonu a ta podivná pravda se jí mlela v hlavě. Před týdnem byla dcerou Cory a Keithe Craneových. To byl celý její příběh. Teď byla někým jiným. Byla adoptovaná. Začala jako příběh někoho jiného. Něčí příběh možná zakončila. Co to bylo za příběh? Nemohla přestat myslet na svoje biologické rodiče. Kdo byli. Odkud pocházeli. Jak vypadali. A ano, Tommy Wonkowski, jakou měli anamnézu.

Seděla u svého psacího stolu, kde si díky oblíbeným románům, knihám esejů, memoáru o prvním roce jedné učitelky a notebooku připadala silnější, víc sama sebou. Upřeně hleděla na žlutou obálku, která ležela hned vedle románu „Jako zabít ptáčka“, na který psala

bakalářku. Touhle dobou už měla být učitelkou angličtiny na druhém stupni základky nebo na střední a učit teenagery, jak psát působivé eseje, jak kriticky přemýšlet o románech a proč by měli milovat angličtinu. Ale když jí loni v létě umřela matka, Bea se najednou přistihla, že se celé měsíce jenom bezcílně plácá. Nepozvali ji ani na jeden pohovor na pozici učitelky v žádné soukromé škole, kde se ucházela o místo, a všechny veřejné školy vyžadovaly, ať nastoupí na magisterské studium pedagogiky, což by znamenalo, že si zase bude muset vzít půjčku. Uplynul rok a byla na tom takhle – neučila a pořád bydlela se studenty. Změnilo se jenom to, že nebyla tím, za koho se pokládala.

Bea zírala na fotku, kde byly s matkou na vysokoškolské promoci, a ze všech sil se snažila sama sebe přesvědčit, že je pořád táž Bea Craneová, jíž byla minulý týden. Má stejné vzpomínky, stejnou mysl, stejné srdce, stejnou duši, stejné sny.

Ale v kostech a v buňkách se cítila jiná, ta pravda v ní jiskřila jako elektřina. Byla adoptovaná. U jejího zrodu stála jiná žena, jiný muž.

Proč by to mělo cokoli měnit? Proč na tom tolik záleželo? Proč to nemohla prostě přijmout a posunout se dál?

Například proto, že jsi sama. Dvě dobré kamarádky se po promoci odstěhovaly z Bostonu za první práci. Nejlepší kamarádi ze střední se rozjeli do všech koutů země a Evropy, každý měl nějaký letní program kromě Bey, která neměla kam jít, neměla domov...

Připadala si jako v kleci, ale zároveň i naprosto svobodná. A tak se tenhle týden potloukala po Bostonu, jedním dechem myslela na svoje rodiče a druhým na tuhle bezejmennou, beztvárnou biologickou matku. Potom se vždycky vrátila do svého pokoje a zírala na žlutou obálku, až ji otevřela a znovu si přečetla dokumenty k adopci, které jí nic neřekly.

Kdyby jenom věděla něco víc, něco, čím by se jí takhle neuchopitelná *biologická matka* v konkrétnějších konturách zpřístupnila.

„Sakra,“ zaklela, popadla obálku a vytáhla z ní papíry. Než tomu stačila zabránit, zvedla mobil a zprudka vyťukala telefonní číslo na první stránce.

„Adopční agentura Pomocné ruce, mohu vám nějak pomoci?“

Bea se nadechla a vysvětlila situaci, že chce jenom vědět, jestli nemají jména. Nejspíš ne. Bea si o tom něco načetla a zjistila, že většina adopcí je uzavřených, jako byla podle dokumentů i ta její, ale že biologické matky v adopčních složkách někdy nechávají svoje jména a kontaktní informace. Taky existovaly registrační úřady, kam se biologičtí rodiče a adoptované děti mohli přihlásit. Bea se nikam přihlašovat nehodlala.

„Aha..., podívám se do vaší složky,“ reagovala žena vstřícně, „počkejte chvíli.“

Bea zadržela dech. Ztižte mi to, pomyslela si Bea. Ať žádná jména nemáte. Na jména nebyla připravená.

Proč tam volala? Až se žena vrátí, Bea jí poděkuje za námahu, ale omluví se, že si to rozmyslela, že nemá na to dozvědět se cokoli o biologických rodičích.

„Bingo,“ ozvala se žena. „Asi před rokem nás vaše biologická matka upozornila na nejnovější změnu adresy. Jmenuje se Veronika Russoová a bydlí v Boothbay Harboru v Maine.“

Bea nemohla dýchat.

„Potřebujete chvíli na uklidnění?“ laskavě projevovovala agenturní pracovnice empatii. „Počkám, nedělejte si starosti.“ Opravdu chvíli čekala a Bee málem vybuchla hlava, když se potom zeptala: „Drahoušku, máte pero?“

Bea řekla, že ano. Vzala si stříbrné pero značky Waterman, které jí matka dala za promoci. Mechanicky si zapsala adresu a telefonní číslo, které jí žena nadiktovala. Na pevnou linku i na mobil.

„Dokonce i uvedla, kde pracuje, a číslo do práce,“ pokračovala žena. „Nejlepší bufáček v Boothbay.“

Veronika Russoová. Její biologická matka měla jméno. Byla to skutečná žena z masa a kostí a dala agentuře vědět, že se přestěhovala. Nechala na sebe všechny možné kontaktní informace.

Její biologická matka chtěla, aby ji Bea našla.

Poděkovala ženě a zavěsila. Chvěla se a popadla svůj oblíbený, špinavě bílý svetr, otcův starý rybářský, který mu matka koupila na líbáncích v Irsku. Byl to týž svetr, který měl otec na půvabné fotce, kde mu Bea seděla na ramenou. Oblékla si ho, objala se pažemi a přála si, aby voněl po otci a bezpečí jako mýdlo Ivory a Old Spice, ale otec zemřel, když jí bylo devět. Už dávno. Dalších jedenáct let s mámou prožily samy, všichni prarodiče už dávno zemřeli, manželé Craneovi byli jedináčci.

A potom Bea ztratila i mámu. Už neměla nikoho.

Došla k sedátku u okna a zírala ven na potoky deště. *Mám biologickou matku. Jmenuje se Veronika Russoová. Žije ve městě zvaném Boothbay Harbor v Maine.*

Pracuje v bufetu jménem Nejlepší bufáček v Boothbay.

To znělo roztomile. Žena, která pracovala v takovém bufetu, nemohla být tak špatná, ne? Nejspíš byla servírka, takový ten přátelský typ, co říká zákazníkům „zlato“. Nebo se s ní možná život nemazlil a ona byla drsná žena, prázdná skořápka, která podávala omeletu opečenou z obou stran a s rybou a hranolky vždycky depresivně bříinkla o stůl.

Možná ta vajíčka, rybu a hranolky sama smažila. To by vysvětlovalo, proč umí Bea dělat tak úžasné burgery – i když ve svém pokoji bez kuchyňky si nemohla uvařit vůbec nic. Letos si v Bláznivém burgeru a Centru pro psaní vydělala dost na to, aby zaplatila nájem. Ale teď se za červenec nedoplatí. Centrum pro psaní je otevřené jenom částečně v rámci letní školy. Její poslední mizerná výplata, mzda za půl týdne v Bláznivém burgeru, jí taky moc nepomůže.

Neměla kde být, neměla kam jít. Ale měla tohle jméno a adresu.

Bea by mohla dojet do Maine, přemluvit se, ať zajde do Nejlepšího bufáčku, posadit se k pultu, objednat si kafe a podívat se servírkám na jmenovky na zástěrách. Mohla by si svou biologickou matku velmi zblízka prohlédnout. To by mohla...

Ano. Dojede tam, podívá se na Veroniku Russoovou, a pokud z ní bude mít dobrý pocit, tak se představí, ačkoli nemá ani ponětí, jak na to. Třeba jí nechá vzkaz v poštovní schránce nebo jí prostě zavolá. Potom se někde sejdou, vyrazí na procházku nebo na kafe. Bea zjistí, co potřebuje, a přestane si lámat hlavu, spekulovat a šílet. Potom Veronice Russoové poděkuje za informace, vrátí se domů do Bostonu a začne se poohlížet po novém bydlení. A nové práci. Možná bude muset opustit sen, že bude učitelkou. Až se vypořádá s minulostí, vrátí se domů a vymyslí, jak naloží se životem.

Domů. Jako by nějaký domov měla. Tenhle pokoj byl jenom velká komora. A matčinu pronajatou chatku na Cape Codu, kam se s matkou přestěhovaly, když otec zemřel, už majitel dávno prodal. Jenže ta bílá chatička byla poslední zbylé místo na zemi, kde si Bea připadala jako doma v Den díkuvzdání, o Vánocích, o letních prázdninách a taky tehdy, když byla vystresovaná, smutná nebo zkrátka potřebovala maminku.

Už jí zbyly jenom vzpomínky a tenhle starý rybářský svetr. A cizí žena jménem Veronika Russoová na severu v Maine, která už dlouho čeká, až ji Bea najde.

Kapitola 2

Veronika Russoová

Jenom hlupák by se pokoušel upéct krémový koláč s čokoládou a karamelem při sledování filmové adaptace románu Pýcha a předsudek. Dala tam vanilku? A co sůl? Prokletý Colin Firth a jeho bílá košile, kterou si promáčel v jezírku. Veronika odložila odměrkové lžíce na zamoučněnou linku a upřela plnou pozornost na malou televizi vedle kávovaru. Bože, milovala Colina Firtha. A nejenom protože byl tak hezký. Televizní minisérie byla stará alespoň patnáct let a Colinu Firthovi teď muselo být padesát. Pořád byl krasavec. Ale to nebylo všechno. Colin Firth pro Veroniku představoval metr devadesát naděje. Něco, co hledala celý život, nikdy to nenašla a už asi nikdy nenajde. Bylo jí třicet osm. Pořád nebyla vdaná.

„Kdybys chtěla lásku, opravdu chtěla, tak bys ji našla,“ říkali jí během let mnohokrát kamarádky, dokonce i partneři. „Jsi nějaká divná,“ obvinil ji poslední milenec, než uraženě odkráčel, protože si ho nechtěla vzít. „Máš porouchané srdce.“

Možná ano. Veronika věděla, že se trefil. A taky věděla proč. Ale bylo jí třicet osm, a tak si kamarádky dělaly starosti, že skončí úplně sama. Proto si vymyslela odpověď, která jí připadala vtipná i pravdivá zároveň: že čeká na muže, který by v ní probudil stejný pocit jako Colin Firth. Kamarádka Shelley z bufetu přesně věděla, jak to myslí. „Jasně, jenom hraje svou roli, ale chápu to,“ řekla Shelley. „Je tak upřímný. Poctivý. Sebejistý. Prudce inteligentní. Věrný. Člověk prostě věří všemu, co s tím britským přízvukem řekne – a může se na jeho slovo spolehnout.“

Přesně tak a ano, byl tak proklatě hezký, že Veronika zapomněla na vlastní Amorův koláč, koláč, který by upekla i ve spánku. Lidi se po jejích speciálních elixírových koláčích mohli utlouct, co se vrátila do Boothbay Harboru – nedávno to byl rok. Vyrostla v Boothbay, ale koupila si dům v jiné čtvrti, než bydlívali s rodiči. Na první pohled se zamilovala do citronově žlutého bungalovu na Sea Road a v den, kdy se přistěhovala a zrovna všela na posuvné skleněné dveře na terasu dřevěné rolety, uslyšela pláč. Vystrčila hlavu ze dveří a spatřila sousedku, jak sedí na verandě za svým domem jenom v černém negligé a černých kožených lodičkách. Veronika k ní došla a zeptala se, jestli nepotřebuje pomoc; žena vyhrkla, že má zničené manželství. Veronika se posadila a sousedka, která se jmenovala Frieda, jí v okamžiku vyklopila celý příběh. Manžel se na ni poslední dobou skoro ani nepodívá a ona se ho snaží nalákat domů na oběd, a tak mu líčí, co přesně se kdy bude podávat. Jenže on říká, že mu stačí zbytky od večere, které si donesl s sebou.

„Radši si dá sendvič se studenou sekanou než mě...“, poplakala si Frieda Veronice. „Celé měsíce se ho snažím svést, ale nic nefunguje.“ Rozbrečela se nanovo.

Veronika Friedě pověděla, že je pekařka a udělá jí speciální koláč, který má večer manželovi naservírovat jako dezert. Když mu ho bude podávat, má myslet na to, jak moc ho miluje, jak moc ho chce. A jenom pro jistotu mu ještě může přejet rukama po zátylku.

No a toho večera Frederick Mulverson přišel s tím, že neví, co to do něj vjelo, ale že je zase ve své kůži. Frieda si Veroničin koláč lásky pravidelně objednávala každý pátek. Jenom se o něm zmínila kamarádkám a příbuzným, a tak Veronice začala chodit jedna zakázka za druhou, zrovna jako v Novém Mexiku. Amorovy koláče byly nejžádanější.

Pekla přes dvacet speciálních koláčů týdně. Plus dva denně pro „Nejlepší bufáček v Boothbay“, kde dělala servírku. A devět koláčů týdně pro tři místní penziony. Ale ty pro bufet a penziony byly jenom její koláče štěstí, koláče, které chutnaly jako letní prázdniny. Speciální elixírové koláče si ale šetřila pro zákaznice z městečka, pekla pro ně všechno od ozdravných koláčů v nejrůznějších dietních variantách, jako bez lepku, bez laktózy, a dokonce i bez cukru, až po koláč sebejistoty s limetkami.

Jeden koláč ale pořád neupekla a neupekla: koláč Colina Firtha pro sebe samotnou. Stovkám zákaznic už udělala Amorův koláč, který jim podle všeho přinesl lásku. Jistě, možná to byla hlavně síla myšlenky, ale hlavně že to fungovalo. „Dostaneš to, v co věříš,“ říkala Veroničina babička. Při vzpomínce na Renatu Russoovou, která zemřela pouhých pár měsíců předtím, než se to ve Veroničiných šestnácti letech všechno semlelo, Veronika zavřela oči. Dovolila si zavzpomínat, jaké to bylo, když měla rodinu, když s rodiči a babičkou sedávali pouhých několik kilometrů odsud kolem stolu v domě Veroničina dětství u velké italské večeře. Třeba u masových knedlíčků s těstovinami linguine, kterých v babiččině domácí rajčatové omáče plavalo tolik, až se zdálo, že je snad vaří v bezedných hrncích.

Stýskalo se jí po těch dnech, po dnech, které skončily jednoho dubnového rána, když bylo Veronice šestnáct a vyhrkla u snídane nad lívanci, že je těhotná. Jednu chvíli měla rodinu – kromě milované babičky. Vzápětí Veroniku poslali pryč.

Proč se tím vzpomínáním rozčiluješ? zeptala se sama sebe a ob-
rátila pozornost zpátky k televizi a sestrám Bennetovým, Elizabeth
a Jane, které v krásných bílých šatech probíraly svoje milostné ži-
voty. Ale co se přistěhovala zpátky do Boothbay Harboru, nedoká-
zala minulost pustit z hlavy. Vždyť proto se přece vrátila domů,
proboha. Aby se minulosti postavila čelem. Aby přestala... utíkat.

Myslela si, že když se vrátí domů, když se postaví minulosti,
možná jí zase začne správně fungovat srdce. A možná, možná,
možná ji kontaktuje dcera, kterou dala k adopci. V den, kdy bylo
její holčičce osmnáct, žila Veronika zrovna v Novém Mexiku. Za-
volala do adopční agentury Pomocné ruce a nechala tam na sebe
kontakt, potom udělala totéž v registračním úřadu v Maine. Celý
den proseděla u telefonu. A další taky. Ale nepřišel žádný telefonát
od mladé ženy, která by se ptala, jestli není Veronika Russoová,
jestli neporodila dvanáctého října 1991 v Boothbay Harboru v Maine
holčičku. Celé týdny měla potom Veronika neustále u sebe svůj mo-
bil a čekala, že jí každou chvíli někdo zavolá. Nebyla si jistá proč,
ale věřila, že ji dcera na svoje osmnáctiny kontaktuje.

Právě tehdy před čtyřmi lety v Novém Mexiku začala péct ko-
láče, které chutnaly jako naděje. Nikdy dřív moc nepekla, ale zrovna
se dívala na pořad o vaření, speciál o svátečních koláčích, a vy-
dala se nakoupit suroviny, aby kýžený koláč upekla. Milovala pocit
mouky na prstech, bledě žluté kvádříky studeného másla, texturu
tuku na pečení, bělost cukru a soli, průzračnost vody. Těsto se dě-
lalo z tak prostých surovin, ale na jeho výrobě nic prostého nebylo.
Veronika ale vytrvala, dokud se nezdokonalila a nenaučila všechny
druhy koláčů. Znenadání našla něco, co ji uklidňovalo, a místo aby
trávila večery v osamění, láskyplně se oháněla v kuchyni. Milovala
pečení koláčů. A připadaly jí tak speciální, že když je pekla kama-
rádkám, začala jim dávat jména, která odrážela, proč jim je vůbec
dává. Kamarádce se zlomeným srdcem upekla hojivý koláč. Ne-
mocné kamarádce zase ozdravný koláč. Deprimované kamarádce

koláč štěstí. Pro nešťastně zamilovanou měla koláč lásky. Pro starostlivou zase koláč sebejistoty. Oblíbené byly i její koláče naděje. Jedna kamarádka si přála, aby se její přítel, voják, kterého už podruhé vyslali do boje, vrátil z Afghánistánu celý. Veronika jí upekla tvarohový koláč se slaným karamellem, do kterého vložila všechnu naději, a potom kamarádku instruovala, ať udělá totéž, až ho nakrojí. Přítel se vrátil jenom se zlomenou nohou. Její koláče už opředly svými sladkými kouzly tolik lidí, že si Veronika vybudovala docela slušnou klientelu. „Jak to funguje?“ chtěli všichni vědět. Buď byla Veronika tak trochu čarodějka, nebo to bylo celé dílem modlitby. A šťastné náhody. Možná od každého něco.

S koláčem Colina Firtha se ale Veronika nikdy nenamáhala – nedoufala, že by jí dokázal do života přivést muže, kterého by konečně mohla milovat. Její porouchané srdce nemohly opravit ani všechny kouzelné koláče na světě. Nikoho milovat nedokázala – sice na ně byla hodná, ale tohle věděla. Jednou jedinkrát milovala – a to nesmírně vášnivě – a tolik věcí jí pak nenapravitelně ublížilo. Babiččina smrt. Šestnáctiletý chlapec. Rodiče, kteří si nad ní umyli ruce. Snažila se milovat – pekelně se snažila. Během let měla pěknou řádku partnerů. Některé pár let, jiné jenom několik měsíců – všechny možné muže. Od roztomilého kuchtíka v prvním bufetu, kde ji zaměstnali jako servírku, když se v šestnácti po porodu odstěhovala na Floridu, až po hrdého mariňáka v Novém Mexiku, který jí oznámil, že už ho nebaví čekat, až mu řekne „ano“, a že pojedou do Las Vegas a ještě dneska se vezmou, ať se to Veronice líbí, nebo ne. Pokoušela se mu to znovu vysvětlit, nabízela, že si můžou užít báječný romantický víkend ve Vegas i bez svatby, bez diskuse o manželství, ale on si vzal do hlavy, že si to Veronika rozmyslí, až spolu budou ve svatební kapli. Nerozmyslela. Zuřivě se rozkřikl, že už má Veroniky plné zuby a jejího odporu zavázat se mu jakbysmet, nechal ji stát v kapli, odjel a už ho nikdy neviděla. Když se druhý den vrátila do domu v Novém Mexiku, v němž s ní prakticky bydlel, už

si sbalil svršky a zmizel. Její srdce se mu zkrátka nikdy úplně neotevřelo. Neotevřelo se nikomu kromě Timothyho Macintoshe, chlapce, na kterého se posledních dvaadvacet let snažila nemyslet.

Právě tam před bílou svatební kapličkou si Veronika uvědomila, že se musí vrátit do Boothbay Harboru. Jestli se chtěla psychicky ozdravit, musela se vrátit. Vrátit se do rodného městečka, kde se jí zbavili, kde porodila holčičku, na dvě minuty si ji pochovala a potom ji musela dát cizím lidem. Věřila, že kdyby se vrátila, čelila těm vzpomínkám, její koláč naděje by třeba zabral, srdce by se jí znenadání otevřelo a ta holčička by se ozvala.

Veronika jenom chtěla vědět, že dcera, kterou dala k adopci, je v pořádku. Občas si říkala, že kdyby se dozvěděla jenom tohle, tak by se mohla posunout dál. Její potřhané srdce by se slepilo a jí by se změnil život. Alespoň by se změnit mohl.

Takže se vrátila domů, i když jí to vůbec nebylo příjemné. Vrátila se domů a hned se pokusila postavit svým démonům. Než se v městečku vůbec začala poohlížet po nějakém domě ke koupi, došla autem k domu, kde vyrostla. Byl to tradiční, původně bílý dřevěný domek se sedlovou střechou, který noví majitelé natřeli namodro. Zastavila u něj, zvedl se jí žaludek a rychle zase odjela. Projela kolem něj ale ještě několikrát a pokaždé se to trochu zlepšilo. Stejně to bylo i s domem, ve kterém dříve žili Macintoshovi, jednoduchým nízkým cihlovým stavením se štítem, kde s Timothym strávili tolik času. Zašla dokonce i do lesa, kde si s Timothym kdysi postavili její starý skautský stan a celé hodiny tam mluvili o svých nadějích a snech; domlouvali se tam, jak hned po střední odjedou z Maine dálkovým autobusem na Floridu, kde je pořád teplo a nikdy ne-sneží. V tom starém stanu počali dítě.

Pokoušela se postavit minulosti, ale zjevně něco dělala špatně. Možná se nepostavila těm správným věcem, protože si v Boothbay Harboru nepřípadala o nic klidněji než v den, kdy se před rokem přistěhovala. Ani nevěděla proč. Všem bylo naprosto jedno, co se

před dvaadvaceti lety stalo. Žilo zde jen pár lidí, co si ji pamatovali jako holku, jež ve třetáku na střední škole otěhotněla a jejíž rodiče se tak styděli, že ji raději poslali pryč, prodali dům, odjeli z městečka i ze státu a ji nechali na holičkách. Dva z nich se bohužel přihlásili na Veroničin kurz pečení koláčů, který začínal v pondělí večer – Penelopa von Blunová a CeCe Allwoodová, bývalé spolužačky. Vedly teď dokonalé životy, a když Veroniku někde potkaly, falešně se na ni usmívaly a potom si o ní šeptaly za zády. Veroničin kurz pečení byl populární – zatím ho pořádala čtyřikrát, ale omezila počet kurzistů na pět, aby mohla každému věnovat plnou pozornost. To bylo ironické, protože většinu loňského roku o ty dvě nejevila zájem vůbec žádný.

Televizní obrazovku zaplnila tvář Fitzwilliama Darcyho. „Nicméně pokud se vaše city změnily, musel bych vám říct, že jste očarovala mou duši a že vás miluji, miluji, miluji. Od tohoto dne bez vás nechci žít,“ vyznával Elizabeth a Veronika cítila, jak se jí pohnulo něco v hrudníku, což se jí při téhle scéně stávalo pokaždé. Bože, měl tak horoucí pohled. Hořel tak vášnivou láskou.

Někdo zazvonil na dveře a Veronika se odtrhla od polibku, na který čekala celou epizodu. Otřela si pomoučněné ruce do zástěry, naposledy se letmo ohlédla na televizi a šla ke dveřím.

Stál tam policejní důstojník Nick DeMarco se svou dcerou, které by Veronika hádala přibližně devět, možná deset let. Vždycky mu v hlavě říkala „důstojník DeMarco“, ačkoli spolu celý život chodili do školy. No, vlastně do třetáku. Kamarádil se s Timothym, o kterém všichni věděli, že Veroniku přivedl do jiného stavu, takže si od Nicka držela odstup... A zdálo se, že on od ní taky. Místo modré uniformy měl džíny a tričko bostonských Red Sox. Jeho dcera jako by mu z oka vypadla. Měla stejné tmavé vlasy protkané světlejšími pramínky a tmavohnědé oči s dlouhými řasami. Měla ale skřítkovskou bradu, kdežto na Nicku DeMarkovi skřítkovského nebylo zholá nic.

„Nejdeme pozdě, že ne?“ zeptal se Nick a nakoukl za Veroniku. Jeho dcera se na ni natěšeně dívala.

„Pozdě na co?“ zeptala se Veronika.

„Přece na kurz koláčů,“ opáčil.

Na kurz koláčů? Nick DeMarco se na její kurz rozhodně nepřihlásil. Kdyby ano, tak by jí to z hlavy nevyhnal ani Colin Firth, na kterého poslední čtyři večery celé dvě hodiny zírala. „No, vlastně jdete moc brzy. Kurz koláčů začíná v pondělí večer. Správný čas, špatný den. Ale vy jste se ke mně nezapsali, že ne?“

Svraštil obličej. „Celý týden jsem měl v kapse tvůj leták a chtěl jsem ti zavolat, ale potom jsem si řekl, že prostě přijdeme.“

Holčička vypadala, že se co nevidět rozbřečí. „Ale můžeme sem chodit, že jo?“ zeptala se Veroniky.

A sakra, měla plno. Už se zapsalo šest lidí a ona každý čtyřtýdenní kurz doopravdy radši omezovala na pět účastníků. Jinak nevěděla, kam dřív skočit, a vypukl chaos. Na linkách a na stole se strkalo moc loktů.

Důstojník DeMarco se na ni prosebně díval a v tom pohledu se zračilo: Řekni ano, jistěže můžeš chodit na mou hodinu, beruško.

„Pár volných míst ještě mám, takže to vůbec není problém,“ usmála se na jeho dceru.

Holčička se viditelně uvolnila a Veronika zauvažovala, proč je pro ni asi tak důležité naučit se péct koláč – možná jeden z jejích speciálních.

„Jak se jmenuješ, zlatíčko?“ zeptala se holčičky.

„Leigh, Leigh DeMarcová. Je mi deset.“

„No, tak si s tatínkem, Leigh, nezapomeňte přinést zástěru a prostě přijďte v pondělí přesně v šest hodin.“ Jediný pohled na Nicka jí prozradil, že žádnou nemá. „Ale jestli ji nemáte, nebo zapomenete, nevádí, mám jich pár navíc.“

Leigh se usmála a celá se rozzářila.

„Chtěla by sis upéct nějaký určitý koláč?“ zeptala se jí Veronika. „Plánuju první hodinu učit, jak se dělá jablečný, ale mám k dispozici i recepty na svoje speciální elixírové koláče, kdyby si je někdo chtěl taky vyzkoušet.“

Dívka vrhla pohled na otce a potom na zem. „Klidně jablečný. Minulý týden jsem si ho dala v bufetu. Byl moc dobrý.“ Holčička si zjevně myslela na jeden ze speciálních koláčů, ale nechtěla to prozradit před tátou.

„Přesně tak, můj jablečný drobenkový koláč štěstí,“ představovala Veronika svůj výtvor zevrubněji.

„Připadala jsem si šťastná, když jsem ho jedla,“ uznávala Leigh, ale svěsila ramena.

Nick dceři rozcuchal vlasy. „Už tě nebudeme zdržovat, Veroniko. Promiň, že jsme si to spletli. Uvidíme se teda v pondělí v šest...“

Tvářil se tak rozpačitě, až ho Veronice bylo líto. Uměla v lidech dobře číst – takhle si vydobyla svoje koláčové renomé. Ale Nick DeMarco byl neproniknutelný, až na to, že zjevně toužil odejít. Policisté to nejspíš mají v popisu práce.

Hned jak Veronika zavřela, zvonek opět zazvonil.

Tentokrát stála na verandě jenom Leigh DeMarková. Její otec stál na chodníku. Zvedl ruku a Veronika na něj kývla.

„Ahoj, broučku,“ obrátila se k Leigh.

„Vzpomněla jsem si, jaký speciální koláč bych se chtěla naučit,“ zašeptala Leigh. „Ale chci, aby to bylo tajemství, jestli to nevadí.“

„Nevadí, samozřejmě...“

Leigh se kousla do rtu a ohlédla se, jako by se chtěla ujistit, že je táta z doslechu. „Chtěla bych upéct ten koláč, co děláte pro paní Buckmanovou. Je to naše sousedka. Minulý týden mě po škole pozvala na svačinu a kousek mi nabídla. Pověděla mi, že jste ho udělala speciálně pro ni a že mi po něm taky bude líp.“

Veronice se sevřelo srdce. Koláč, který upekla pro paní Annabeth Buckmanovou, byl koláč pro duši, koláč „Kšá“, jediný, který

Veroniku utěšil, když se jí stýskalo po babičce. Koláč Kšá nebyl nic zvláštního, jenom melasa a drobenková posypka z hnědého cukru, a člověk ho už moc nevídal, ale Veronika ho milovala. Babička koláč dělala v dívčích letech, když její rodina strádala v chudobě. Proto Renata Russoová říkala, že by koláč Kšá nejradši už, co je živa, nepekla, dokud si může koupit ovoce a dobrou čokoládu a další lahodné suroviny. Když se Veronika přistěhovala zpátky do Boothbay Harboru, v prvních týdnech jí babička hrozně chyběla. Tehdy poprvé upekla koláč Kšá, a jakmile ucítla vůni husté melasy a drobenkové posypky z hnědého cukru, přepadl ji pocit, že je s ní babička v kuchyni. Cítila ji tak blízko, cítila její lásku, cítila, co všechno by teď Veronice řekla. Bože, jak jiný život by Veronika bývala prožila, kdyby její babička byla naživu, když otěhotněla. Nejspíš by si to miminko i nechala, místo aby ho nucena musela dát k adopci. Babička by si Veroniku vzala k sobě.

Soustřed' se na Leigh, přikázala si a rychle se nadechla.

„Přesně vím, jaký koláč máš na mysli, Leigh. Je to můj koláč pro duši – koláč Kšá. Když ho pečeš nebo jíš, myslíš na člověka, po kterém se ti stýská a s nímž bys chtěla být. A ono to zabere. Koláč Kšá dostal svoje jméno už dávno, protože je tak sladký, že když chladl, lákal k sobě mouchy. No a tak pekaři říkali ‚kšá!‘ a už mu to zůstalo.“

„Koláč Kšá,“ zopakovala Leigh. Přikývla a obrátila se k odchodu, ale potom se zase otočila a dodala: „Děkuju...“

Její matka, došlo Veronice. Leigh se určitě stýská po mamince. Veronika slyšela, že Nickova žena přede dvěma lety zemřela při lodní nehodě.

Ach, Leigh, pomyslela si Veronika a dívala se, jak dívenka podává tátovi ruku, aby vykročili po Sea Road.

Vůbec jí nevadilo, že se na její kurz přihlásila ta sladká holčička. Její otec nejspíš vydrží jenom první hodinu. Asi chtějí mít „společnou aktivitu“ a on potom Leigh na další hodinu jenom hodí autem

a odjede, takže se Veronika nebude muset tísnit ve svojí kuchyni s Nickem DeMarkem, s mužem, který si ji určitě pamatuje ze školy a ví, že otěhotněla a potom záhadně zmizela. Všichni tenkrát věděli, že ji poslali do Domova naděje, příbytku pro těhotné náctileté na okraji městečka. Těch pár kamarádek, co měla, jí povědělo, že o tom všichni mluví a že Timothy Macintosh vykládá lidem, že není otec, že ho Veronika podváděla s bůhvíkým.

Proč ta vzpomínka pořád měla sílu probodnout jí hrudník? lámala si hlavu a zesílila televizi. Zapomeň na všechno kromě „Pýchy a předsudku“ a obličeje Colina Firtha, prikázala si. Musela koneckonců upéct Amorův koláč a na to potřebovala být v určitém rozpoložení. Dodívá se na „Pýchu a předsudek“, bude vilně zírat na Colina Firtha a potom se pustí do práce.

Kapitola 3

Gemma Hendricksová

Od chvíle, kdy Gemma přede dvěma dny spatřila na domácím těhotenském testu to růžové plus, jí cloumala bezbřehá panika. Nechala si tu novinu zatím pro sebe. Jakmile ji poví Alexandrovi, ten ji umačká v objetí, zatočí se s ní několikrát kolem dokola a potom zavolá svojí rodině, objedná si na oslavu fůru doutníků a uvede do pohybu plán, který z Gemmy pomalu vysaje život.

Protože minulý týden přišla o práci – o práci, kterou tak moc milovala, že každý večer před usnutím pořád plakala –, věděla Gemma, že Alexandr, asistent prokurátora, udělá maximum pro to, aby ji přesvědčil o tom, o co se snažil už skoro rok. Přál si, aby konečně začali dělat na těch třech dětech, které by chtěl, přestěhovali se do městečka v okrese Westchester, kde žijí i jeho rodiče a bratrova rodina, nejlépe na půl cesty mezi jejich dvěma domy; chtěl, aby se Gemma stala matkou v domácnosti a ostatní děti si k nim chodily hrát. „Proboha, Gemmo, je nám devětadvacet...!“

opakoval v jednom kuse Alexandr. „Jsme už pět let manželé. Jsme dospělí.“

Gemma sevřela zábradlí balkonu jejich bytu vysoko nad ulicemi Manhattanu v osmnáctém patře. Ještě před chvilkou byla v pohodě. Seděla na posteli s notebookem a domlouvala se s přítelkyní June, v kolik dnes večer dorazí do Maine na svatbu jejich společné kamarádky, která se koná zítra večer. Potom cink, cink, cink. Sedm e-mailů od Alexandrovny matky. Seznam domů v Dobbs Ferry, každý opatřený poznámkou, jaké má Mona Hendricksová dojmy z každého pokoje, nátěru a skalky, a doplněný pár drby o sousedech, protože si Mona usmyslela, že si je proklepne předem.

Dobrý bože, a to do té chvíle byla celkem v pořádku... Jenom díky tomu, že věděla, že co nevidět nasedne do auta a pojedje do Maine na holčičí víkend, na víkend bez Alexandra, který ji dusil (jen počkejte, až mu řekne, že je těhotná – nebude to s ním k vydržení), se Gemma dokázala uklidnit a její panika trochu ustoupila. Potom jí Mona poslala ty e-maily s vizí života, do kterého se ji Alexandr pokouší natlačit, a Gemma bezbranně utekla na balkon, lapajíc po dechu.

Ale ne! Teď ještě přišli na terasu Bessellovi, kteří bydleli ve vedlejším bytě, se svým kojencem Jakubem. „Kubíček tohle, Kubíček támhleto...“, slýchala Gemma celé noci, jak Bessellovi na miminko vrkají. „Kubíček chlapeček potřebuje vyměnit plínčičku!“ I ve tři ráno se zdálo, že jsou Bessellovi bez sebe vzrušením, jsou vzhůru a neustále utírají hovínka.

Lydie Bessellová zvedla Kubu, který měl jenom plenku, a prděla mu pusou na obnažené břicho, zatímco John Bessell mu hravě ožužlával malinkou nožičku. Kubíček nadšeně zurčel.

Bezostyšně na ně zírala a pokoušela se s miminkem představit sama sebe, ale nedařilo se jí to. Měla být reportérka a psát cenami ověřené články o životě na brooklynském sídlišti nebo o tom, jaký dopad měl hurikán Sandy na život rodin v jedné ulici ve Far

Rockaway. Měla pobíhat po venku a zjišťovat kdo, co, kde a proč a psát články, na které budou lidi reagovat stovkami dopisů a komentářů. Byla reportérka, stala se jí v okamžiku, kdy jako prvačka na střední vešla do kanceláře školních novin. Nic jiného nikdy dělat nechtěla, jenom hledat pravdu, sdílet opravdové pocity lidí, dávat čtenářům ze své perspektivy vědět, co se opravdu děje. Ale všechna tvrdá práce, nudné rutinní úkoly, povýšení, čtyřicet hodin nepřetržitého psaní, aby stihla šílené uzávěrky – tohle všechno se smrškovalo na to, že si ji minulý týden v Newyorském týdeníku, uznávaných alternativních novinách, které měly dlouhou tradici a v nichž psát už něco znamenalo, pozval šéf na kobereček a propustil ji. Zhostil se toho slovy: „Moc mě to mrzí, Gem. Bojoval jsem za tebe, ale jsou těžké časy a vedení nařídilo, že máme jako první propouštět reportéry, kteří pro nás pracují méně než pět let. Někdo po tobě hned skočí, Gemmo! Jsi nejlepší...“

Jasně. Nejlepší. Jenže kdyby byla nejlepší, tak by ji asi nevyhodili, co? Musela Alexandrovi přičíst k dobru, že trval na tom, že „vedení“ a jejich pitomá rozhodnutí neberou žádný ohled na to, jestli je „nejlepší“. Pravidla byla hloupá a on ji ujistil, že se o ni ostatní noviny přetrhnou. Jenže nepřetrhly. V pěti novinách slyšela refrén: „Nebereme nové lidi, omlouváme se.“ A potom přišel Alexandr s tím, že ta výpověď byla štěstí v neštěstí, že už je načase založit rodinu a posunout se do další životní fáze.

Nebyla si ani jistá, co ji šokovalo víc – že přišla o práci v Newyorském týdeníku, nebo že spatřila to růžové plus.

Jak se to jen stalo? Gemma brala antikoncepční pilulky pravidelně jako hodinky každé ráno přesně v sedm. Před šesti týdny jí předepsali antibiotika na zánět průdušek, a když jí doktorka upozornila, že léky snižují účinky antikoncepce, donutila manžela Alexandra používat kondomy, což u něj vyvolalo hluboký povzdech.

A teď byla těhotná. Jeden hloupý kondom se protrhl. A je po legraci.

Neřekne to Alexandrovi, dokud nevymyslí solidní plán, který mu vzápětí předloží. Musí být dost silný na to, aby vyvrátila jakýkoli jeho argument. Pracovala na něm už dva dny. Zůstanou ve městě. Nepřestěhují se do Westchesteru – natož do stejného města, kde bydlí všeteční Hendricksovi. Rozešle čerstvou várku životopisů do novin, které byly její druhou volbou. Najde si skvělou práci, bude pracovat těsně do porodu, porodí miminko, a až mu budou tři měsíce, vrátí se do práce, protože si už dávno zařídí výbornou školku nebo chůvu na plný úvazek. S Alexandrem sestaví rozvrh, kdo si v práci bude brát volno, až bude miminko nemocné nebo půjde na preventivní prohlídku k pediatrovi. Když o tom Gemma poslední dva dny takhle uvažovala, dýchalo se jí malinko snadněji, ačkoli to s miminkem ji děsilo k smrti. Neměla tušení, jak být matkou, jak chtít být matkou, jak vůbec chtít mít co dělat s mateřstvím.

Ale Alexandr její plán určitě rezolutně zamítne. Celé měsíce mluvil jenom o tom, jak chce žít úplně jinak: mít miminko, domek na předměstí, bezpečné bytelné auto, asi subaru, místo jejich módní malé miaty. Podle Alexandra už touhle dobou mohli mít zaděláno na druhého potomka jako jeho bratr, který měl dvouleté dítě a další na cestě. Alexandr už měl celého New Yorku po krk – davů, hluku, autoalarmů, bláznivých taxikářů, metra. Posledního půl roku jí stále zdůrazňoval: „Tady nejde jenom o tebe, na tohle manželství jsme dva.“ Odpovídala totéž. Patová situace!

Mrkla na sousedku na terase, která malému Kubovi pořád prděla pusou na břicho. Ale Kubíček se zničehonic zakabonil a nějak zrudl. Lydie ho položila na měkkou lenošku a rozhýbala mu nožičky, jako by jel na kole. Miminko přestalo vyvádět.

Jak ví, co má dělat? divila se Gemma. Možná to bylo skutečně tak jednoduché, jak to v Lydiině podání vždycky vypadalo. Možná stačil prostý mateřský pud.

Ale Gemma žádný mateřský pud neměla. A Lydie Bessellová Gemmě nijak nepomáhala k úspěchu – byla to bývalá investiční bankérka z Wall Streetu, která neplánovala, že se vrátí do práce. Bessellovi už sehnali vysněný domov v Tarrytownu a koncem léta se stěhovali. „Vidíš,“ připomínal často Alexandr Gemmě, protože věděl, že má Lydii v zásadě ráda a váží si jí, „i Lydie se vzdala svého platu tří set tisíc dolarů ročně, aby byla mámou v domácnosti na předměstí. O tomhle životě všichni sní, Gemmo!“

Až se Alexandr dozví, že je těhotná, převezme otěže. A to ji dusí už teď! Nedovedla si ani představit, jak moc se to zhorší. Bude ji sledovat jako ostříž, sekýrovat, neustále jí volat. Udělala jsi tohle; jsi si jistá, že tamhleto; nezapomeň, že tamto... Povede kampaň za život, který chce. Případ uzavřen.

„Gem, jestli chceš do Maine dojet před setměním, musíš už vyjet,“ houkl na ni Alexandr ze svojí domácí kanceláře. „Už je po jedné.“

Vyjet rozhodně musela. Sedm požehnaných hodin sama v autě. Jako v nebi. Bude moct uvažovat, promyslet svůj plán, vypilovat argumenty. Bude si moct ujasnit, jaký má vůbec pocit z toho, že je těhotná. V tuhle chvíli cítila pouze jedinou emoci – paniku.

Gemma se otočila, že půjde zase dovnitř, když vtom vyšla na terasu sousedčina matka, která Lydii navštěvovala v podstatě každý den. Namířila si to přímo k miminku, opatrně ho vzala do náručí a taky na něj cosi žvatlala. Gemmě se jako vždycky sevřelo srdce – nedovedla si představit, že by se takhle kdy chovala její vlastní matka, která byla odjakživa chladná a uzavřená. Alexandr se při své práci asistenta prokurátora státu New York setkával s těmi nejpochybnějšími existencemi, ale i jeho zarazilo, jak moc je Gemmina matka odměřená a neumí vycházet s lidmi.

Gemma se vrátila do bytu a vešla do Alexandrovy provizorní kanceláře, kterou si s nechutí zařídil. Dvě falešné stěny, které se na něj vehementně tlačily, mu dennodenně připomínaly, že nemá dost

prostoru a musí se uchýlit k téhle improvizaci. Zíral na obrazovku počítače. Na okamžik ji překvapilo, což se jí při pohledu na něj občas stávalo, jak moc je hezký – vysoký a svalnatý s hustými pís-kově blondatými vlasy a inteligentními tmavohnědýma očima, kterým nic neuniklo.

Ze začátku se jí jeho všetečnost docela líbila a také ji mile překvapilo, že ji jeho rodina někdy na třetím rande přivítala, jako by už byli manželé. To bylo tehdy, když si ji Alexandr přivedl domů, aby poznala hlučné a tvrdohlavé Hendricksovy. Nebyla na takový veselý, bouřlivý klan zvyklá, a tak je všechny zbožňovala. První měsíc, co spolu chodili, jí jeho matka neustále volala a ptala se jí, jaký má na všechno názor – od toho, jakou barvu bot by si měla vzít k hnědým šatům, až po to, co by měli s Alexandrovým otcem koupit Sašovi k narozeninám. Gemmě se opravdu líbilo, jak ji Hendricksovi vtáhli mezi sebe, nesmírně si užívala, jak spolu sdílejí všechny myšlenky a názory a během týdne se jenom tak bezdůvodně scházejí.

Její vlastní rodinný život byl tak osamělý – matka učila francouzštinu a doma většinu času mluvila francouzsky, přestože si Gemma ani její sestra ten jazyk nikdy úplně neosvojily. No a otec byl byznysmen, který celý týden cestoval. Když bylo Gemmě jedenáct, její rodiče se rozvedli a Gemmě se skoro ulevilo – myslela si v dětin-ném očekávání, že to studené mlčení snad skončí, že rodiče budou v oddělených domovech najednou srdeční a milující, ale to se pochopitelně nestalo.

Takže ano, Gemma byla do Hendricksových, kteří ji tak vřele přijali a přáli si o ní vědět první poslední, úplně blázen. Ale v průběhu pětiletého manželství toho na ni začalo být nějak moc. Chtěli, ať se změní, ať je víc jako oni. Když se s Alexandrem hádali, knokautoval ji podpásovkou – věděl, že tohle ji zraní ze všeho nejvíc: „Chováš se jako tvoje matka, Gem.“

Kdysi do něj byla tak zamilovaná – a pořád ho milovala –, ale byla ráda, že jede na víkend pryč. Načasování – alespoň v tomhle – vyšlo dokonale. Možná se jí po něm začne stýskat, když stráví víkend bez něj, a on možná Gemmu zase uvidí jako samostatnou bytost s vlastními nápady, vlastními názory, vlastním vysněným životem, jehož součástí není to, že se přestěhuje do Westchesteru a stane se matkou v domácnosti.

Zase ji zaplavila panika a Gemma si připomněla, že jestli nebude moc špatný provoz, tak už asi za sedm hodin bude v Boothbay Harboru, posadí se se svou starou kamarádkou June na krásnou bílou dřevěnou houpáčku na verandě penzionu U Tří kapitánů a bystrá přítelkyně jí pomůže udělat si ve všem jasno. Díkybohu za kamarádky, které vlastní nádherné staré penziony v Maine.

„Už vyřáším,“ řekla Sašovi a podívala se mu přes rameno na obrazovku počítače. Nabídky realitek.

„Vypadáš tak utahaně,“ odpověděl a pozorně se na ni zadíval.

„Jenom se bojím, že si nenajdu práci – práci, kterou bych opravdu chtěla. V noci kvůli tomu oka nezamhouřím.“

Postavil se a objal ji. „Všechno bude v pohodě, Gem. Víš proč? Protože jsem vydal výkonné rozhodnutí.“ Letmo na ni pohlédl, jako by se chtěl obrnit. „Podal jsem nabídku na dům v Dobbs Ferry. Stojí prakticky hned vedle našich...“

V uších jí zakroužila pára. „Počkej chvílku. Cože? Ty jsi podal nabídku na dům? I když víš, že se nechci stěhovat z New Yorku?“

„Gemmo, něco se musí změnit. A ty jsi v tomhle hrozně umíněná.“ Podal jí vytištěný inzerát. „Tenhle dům se pro nás dokonale hodí a já ho nechci prošvihnout. Je prakticky hned vedle našich – takže až budeme mít miminko, máma nám může hned přijít pomoci. Dojde se odtamtud pěšky do centra. Sídli tam pár krajských novin, kde bys mohla pracovat na částečný úvazek, jestli na tom vážně trváš. Dobře se odtamtud dojíždí do města. Jenom se na to podívej, jo?“

Na částečný úvazek. Jestli na tom trváš. Do břicha ji udeřil hněv. „Měl jsi to se mnou přece probrat, než jsi tu nabídku podal, Alexi.“

„Vždyť už to probíráme celé měsíce. Nikam to nevede. Podle tebe teda prostě zůstaneme v New Yorku, protože to chceš? Ale co já?“ Frustrovaně vydechl. „Nechci se pohádat, než odjedeš, Gem. Jenom si vezmi ten inzerát a informace s sebou,“ neústupně požadoval a podával jí svazek papírů. „Ale slib mi, že se na ně podíváš, jo?“

Popadla ji zuřivost. Co si to dovoluje? „Okamžitě mi slib, že ten dům nekoupíš, jestli tvoji nabídku přijmou. Slib mi to, Alexandře.“

„Dobře, pokud mi na oplátku ty slíbíš, že se na všechny informace podíváš – ale opravdu.“

Nech to zatím být, uklidňovala se. Prostě nasedni do auta a ujeď. Ale než si to stihla rozmyslet, vyhrkla: „Sašo, já do toho Maine pojedu na týden, nejenom na víkend. Myslím, že mi to prospěje.“

Zíral na ni, ale potom zjehl: „To je vlastně dobrý nápad. Mají tam čerstvý vzduch, krásné chatky, vodu. Uvidíš, že se na maloměstě žije bezvadně.“

Takhle to vůbec nemyslela. Mrkla na hodinky: „Jak jsi říkal, radši bych měla vyrazit, pokud nechci do Maine dorazit za tmy.“

Vrhl na ni známý pohled, pohled, který ji varoval, že tenhle rozhovor ještě neskončil, ale už to spolu probírali tolikrát, že toho nebylo moc co dodat. Alexandr konečně dostal, co potřeboval, aby se jazýček vah vychýlil v jeho prospěch – vyhodili ji a nemohla najít další práci. Vzhledem k tomu těhotenství se váhy prudce zhoupnou na jeho stranu. Gemma se ani nenaděje a bude bydlet v tom domě v Dobbs Ferry a tchyně jí bude stát za zadkem; Alexandr jí bude sepisovat seznamy, co je potřeba udělat, a sestavovat rozvrh, kdy papat a kdy hajat. Gemma si představila, jak se v devátém měsíci sama sebe ptá, kam se, sakra, poděl její život.

Vzala si z ložnice sbalený kufr. Nevěděla, jestli by si už neměla dávat pozor, aby netahala nic těžkého. Na svatební hostině samozřejmě nebude pít. Nejspíš se bude muset o životě těhotné ženy dozvědět stovky dalších poznatků. Třeba jaká nesmí jíst jídla – byla si dost jistá syrem Brie a salátem Caesar.

Ale jejím manželem byl Alexandr Hendricks, který si vzal ráno v práci volno, aby ji mohl vyprovodit, takže ať na ni byl našťvaný, nebo ne, stejně jí snesl kufr do garáže v suterénu a dal jí ho do kufru auta. Potom ji objal na rozloučenou a připomněl jí, ať se podívá na ten inzerát. Teprve když byla na I-95, konečně vydechla.

Jakmile Gemma dorazila do Boothbay Harboru, uvolnila se. Nebyla tady už roky, ale znala to tu, měla tohle místo v sobě. Od jedenácti let sem po nevyhnutelném rozvodu rodičů jezdila s otcem každé léto na měsíc a běhala s kamarádkami po molech, zamilovávala se do kluků, žila pro opalování a hudbu nové vlny. V Boothbay Harboru si vždycky připadala jako jiný člověk – bezstarostná, veselá, šťastná, kdežto doma na manhattanské Upper West Side před matkou chodila po špičkách a dávala si pozor na jazyk, protože se bála, že řekne něco, co bude matce připadat hloupé. V tomhle dokonalém letním městečku jako z pohlednice, kde člověk celé léto nosil žabky a lámal si hlavu tak akorát s tím, jakou si dá zmrzlinu, si Gemma vždycky připadala nejvíc sama sebou. Dokonce okouzila šéfredaktora Boothbayského krajského věstníku a přesvědčila ho, ať jí v létě dovolí psát dětský sloupek. Děla ankety, kde si dát nejlepší rybu s hranolky, kde mají nejlepší zmrzlinu a odkud se nejlépe skáče do zátoky. Gemma se usmívala, když pomalu projížděla centrem přečpaným turisty – hned za ním se típyl přístav s lodkami. Ano, tady mohla jasně uvažovat. Celoročně by v Boothbay Harboru určitě bydlet nemohla – milovala New York s jeho drsnou

krásou a osmi miliony příběhů –, ale když tu teď byla, velmi se jí ulevilo.

Gemma stáhla okénka auta a vdechla vůni léta, Atlantiku, přírody. Zátoka pableskovala v pozdně červnovém slunci, když Gemma vyjela po hlavní třídě s jejími unikátními obchůdky a zahrnula na Harbor Hill Road. Otevřel se jí pohled na penzion U Tří kapitánů, který seděl jako na bidýlku na kopci nad přístavem, kam vedly dvě ulice plné serpentín. Gemma penzion milovala, viktoriánský dům modrý jako drozdí vejce s bílým lemem a bílou houpačkou na verandě a s rozkvetlými květináči, kam se podíváš.

Zastavila na malém parkovišti za penzionem a upřela pohled na ženu, která seděla na houpačce. Měla na klíně miminko a jemně ho pohupovala. Asi návštěvnice penzionu. Když Gemma vynesla kufr po třech schůdcích, žena se postavila, odložila miminko do dětské houpačky na verandě, nasadila si nosítko a za necelých deset vteřin do něj miminko strčila. Gemma cítila, jak v ní jako obvykle stoupá panika – matky tyhle věci dělaly zdánlivě tak snadno. Musela se toho tolik naučit, tolik dozvědět.

Žena se na ni usmívala: „Ty jsi Gemma, že? Já jsem Izabel, Junina sestra.“

No jistě, Izabel. Gemma se seznámila se sestrami Nashovými, když jí bylo jedenáct, hned to první léto, kdy do Boothbay Harboru s tátou přijeli. S June Nashovou byly stejně staré a okamžitě se z nich staly velké kamarádky, ale Izabel byla o tři roky starší a na jiné oběžné dráze. „Izabel! Páni, vypadáš báječně. Měla jsem plnou hlavu vlastních problémů a úplně jsem zapoměla, že June zmiňovala, že ses znovu vdala a narodilo se ti miminko. Blahopřeju.“

„Děkuju. Jmenuje se Allie. Pojď dovnitř a já tě ubytuju. Jsem manažerka Tří kapitánů. June vzkazuje, že se v sedm staví a hodí tě na večeri.“

Gemma šla za Izabel do penzionu vstupní halou plnou starožitností do její kanceláře a nemohla přitom odtrhnout oči od miminka.

Holčička byla tak nádherná, se spoustou černých vlásků, modrýma očima a malou pusinkou ve tvaru luku. Gemma se pokoušela představit si sama sebe, jak dělá několik věcí najednou s miminkem na ruce. Nedařilo se. „Přijela jsem trochu dřív.“

„To nevadí. Jsme moc rády, že tě tady máme. Budeš v pokoji Maják ve třetím patře. Je to malý jednolůžkáč, ale útulný a máš z něj výhled na krásné staré stromy. A jak říkám všem hostům, neboj se, že uslyšíš Allie uprostřed noci plakat. Já v penzionu nebydlím, ale kdyby byl nějaký problém, najdeš nás kousíček odsud ve městě.“

Gemma následovala Izabel po schodišti do třetího patra, kde se nacházely dva pokoje pro hosty a koupelna se záchodem, protože pokoj Maják neměl soukromou. Vypadal přesně tak, jak ho Izabel popsala: malý, ale útulný. Byla v něm velká postel s hezkou pelestí z tepaného železa, starožitný psací stolek, nad kterým viselo oválné zrcadlo, na podlaze ze širokých prken ležel kulatý pletený kobereček a na stěně visel obraz slavného portlandského majáku na skalnatých mainských útesech. Z okna se nabízel výhled na velký dvorek se stromy, kam až oko dohlédlo. Ano, tady se bude hezky přemýšlet. Bylo to dokonalé.

Izabel se zastavila u dveří: „Nechám tě, ať se v klidu ubytuješ, ale ještě jsem ti chtěla dát vědět, že znovu oficiálně zahajujeme starou páteční tradici penzionu U Tří kapitánů – filmový večer.“

To Gemma ráda slyšela. Když před dvěma lety zemřela na rakovinu Junina a Izabelina teta Lolly, která jim penzion odkázala, sestry filmový večer dočasně zrušily. Dřív bývalo každý měsíc jiné téma. Romantické komedie. Jídlo. Cizojazyčné filmy. Meryl Streepová. John Hughes. Drsný Harry, který přilákal mužské hosty, co si filmový večer většinou nechávali ujít. Gemma a Alexandr přiletěli Lolly na pohřeb, ale oba zase museli do práce, a tak si Gemma s June moc nepovídala.

Izabel si poposunula Allie na bok, naklonila se ke Gemmě a zašeptala: „Je měsíc Colina Firtha na počest toho, že přijede do